

Abdulkadir Badıllı

“İsmi nasıl duydum”

“Bu fakir, Urfa’nın çevresindeki sakin, nim-bedevi, ekrad aşairinden birisi olan Badıllı aşiretinin çok eskiden beri an’anevi bir şekilde devam edip gelen ve beyleri olarak bilinen kısmından ve bir derece dinine merbut bir hanenin efradındanım.

Bu cibillî ve çok daracık bir çerçeve içindeki dindarlık cihetiyle babam ve biraderlerim dine ve tarikata karşı incizapları vardı. Ben de aynı şekilde o çocukluk zamanında yegâne halâs çaresi olarak bildiğimiz tarikat adabını, o muhitin rengine göre bir derece ifaya çalışıyordum. Herkeste olduğu gibi, bende de o çocukluk zamanımdan bir mürşid-i kâmil bulmak ve ona intisab etmek meylî aşk derecesinde vardı. İşte tam o sırada bir isim duydum:

“Bediüzzaman Molla Said-el Kürdî ismini daha önce değişik ünvanlarla Şeyh Said isyanından sonra sürgüne gidip gelen amcalarımdan da çok defa sitayişkârane duyardım. Fakat bu defaki duyuş bambaşka bir duyuştu. Öyle bir duyuş ki, tarikatı ve âdabını bıraktırp o ismin muhabbeti ve sevdasıyla yaşatan bir duyuştu.

“O zamanlardaki sevgili Üstadın yalnız ismine karşı duyduğum sevgiyi, şimdi yaşamak, devam etmek değil, kalemle bile tariften acizim. O ism-i pâk-ı muallâyı bizim köylerde tahsildarlık yapan ve Üstadımızla Kastamonu’da tanışan, Tillolu Tahsin Efendiden tafsilâtı olarak duydum. Ve bir derece Üstadın şahsiyeti, ilmi ve velâyeti hakkında bilgi edindim. Bundan sonra artık benim için Üstadı ziyaret edip tarikatına intisap etmek işi, dünyada en azim bir gaye-i hayâlîm oldu. Fakat Tahsin Efendi, Üstadın adresini tam bilmiyordu. Ve çok sıkı takipler ve tecessüslerin onu ablukaya aldığını söyledi.

“Babamın getirdiği büyük müjde”

“Sene 1951 idi. Urfa’dan başka hiçbir memleket görmeyen ben, bu ziyaret için ister istemez sabredip, beklemek mecburiyetinde kalmıştım. Sene 1953 oldu. Yaz günlerinden bir gündü. Merhum babam Urfa’dan geldi. Bana çok büyük bir müjde getirmişti. Muazzez sevgili Üstadın Urfa’da biricik ve güzide talebelerinin varlığından bahsetmişti. Birisinin adı Abdullah, diğerinin adı Hüsnü idi. Ve bu talebelerin meziyetlerinden olan ubudiyet-i kâmile, kahramanlık, pervasızlık ve mücadelelerinden bahsetmişti. Bu müjde benim için dünyalar kadar ehemmiyetli idi. Merhum peder, altı evlâdı olan bizlere Kur’ân okutmuştu. Türkçe mevlid, ilmihal ve yazı dersleri gibi ilmi ancak o kadar olan köy hocalarından okutmak suretiyle bir derece okur yazar yaptırmıştı. O zamanlar etraf hiçbir köyde okul olmadığından yeni yazıyı hiçbirimiz öğrenemedik, fakat peder bundan memnundu. Ve bize ‘Evlâtlarım, siz şehre gidip, sinemaya, saza gitmeyin de size avcılık, at koşuculuğu v.s. izin vardır, yoksa hakkımı helâl etmem’ diyordu. Kendi de avcılık yapardı. Bu münasebetle hemen hemen hepimiz basit dindarlığımızla beraber avcılığa, at koşturmaya fazlası ile meraklı idik. Bundan dolayı ekser akrabalarımızda olduğu gibi bizim evimizin etrafı atlarla, av köpekleriyle, av kuşlarıyla ve av tüfekleriyle doluydu.

“Bizim peder birgün yine Urfa’ya gitti. Tekrar Üstadın talebeleriyle görüşmüş ve onlara benden bahseylemiş. ‘Yazısı güzel zeki bir oğlum var, hem annesi ölmüş yetimdir, onu size göndereyim ve sizin olsun’ demişti. Hem bir istida ve arz-ı hallerini, dostu olan Demokrat fikirli valiye götürmüştü. O zamanki emniyetin onların üstündeki baskısını kaldırmak ve Risale-i Nur’un bu memlekette menfaatinden ve mahiyetinden bahseden hususa dairmiş o istida...

“İşte bu münasebetle babamla Üstadın talebeleri iyi dost olmuşlardı.

“Risale-i Nur mesleği, tarikat değildir”

“Sene 1953... Eylül ayı içinde idi. Birgün kalktım, artık bu gaye-i kalbiyemi tahakkuk ettirmek, gidip sevgili Üstadı ziyaret edip, tarikatını almak niyetiyle Urfa’ya gittim. Vakit, kuşluk vaktiydi. Rıdvaniye Camiine doğru yürüdüm. Yaşım 16-17 civarındaydı. Vücutça hayli gelişmiş, pehlivan tiptiydim. Fakat çok utangaç ve çekingendim. Camiin dış kapısından avluya girdim. Fakat şimdi girip ne diyeceğim diye çok utanıyordum. İki defa talebelerin bulunduğu hücrenin köşesinden başımı

çıkarıp, bir daha içeri çekildim. Üçüncü defasında kendimi sıkıp yürüdüm, hücrenin kapısına vardım. 'Esselâmü aleyküm' deyip kuru bir tahta ve üstüne serilmiş çok eski bir kilim üstünde oturdum. Talebelerden birisi çok genç, birisi de 25-30 yaşlarında idi. İkisi de bana 'Hoşgeldin kardaşım' dediler. Yarım yamalak Türkçem ile pek anlayamıyordum. O çok genç dediğim Hüsni Ağabey, mütemadiyen yazıyordu. Abdullah Ağabey benimle alâkadar oldu, sohbet ediyordu. Biraz sonra niyetimi izhar ettim. Ve 'Sizden Şeyh Said-el Kürdî'nin adresini alıp ziyaretine gitmek ve tarikat almak için yanına gideceğim' dedim. Baktım her iki talebe de gülüşmeye başladılar. Biraz sonra Abdullah Ağabey, 'Kardeşim, Üstadımız tarikat vermez, Risale-i Nur mesleği tarikat değildir' dedi. Ben ilkin şaka ediyorlar diye bekledim, sonra bu mesele üzerinde konuşmaya devam etti ve kitaptan bazı yarler okudu ise de, ben bir türlü inanamıyordum. Ne demek, bir mürşid, bir şeyh nasıl tarikat vermez, tarikatsız olur mu? Fakat Abdullah Ağabey, ciddi ciddi ikna etmeye çalışıyordu. Öğle zamanı oldu namaz kıldık. Öğle yemeğine dışarı gidip birşeyler yiyip, tekrar dönmek istedimse de beni bırakmadılar. Öğle yemeğini beraber yedik. İkinci oldu, yatsı oldu. Hem Abdullah Ağabey konuşuyor. Risale-i Nur'un mahiyetini ve Üstadın mesleğini anlatıyordu. Fakat Abdullah Ağabey, hep Üstad, Üstad diye konuşuyordu. Ben ise Şeyh Said, yahut Molla Said diye konuşuyordum. Yatsıdan sonra da beni bırakmadılar. O gece orada kaldım. İkinci gün öğleye kadar yanlarında kaldım. Artık Üstadın tarikat vermediğini, tarikatın zamanı olmadığını bir derece anladım.

"Yola revan oldum"

"Üstadın ziyaretine gitmeyi musirrâne istiyordum. Ve adres istiyordum. onlar birçok şeyi ileri sürdülse de, ben dinlemedim, mutlaka adres istiyordum. Çare bulamadılar, dediler ki: 'Şu kitabı yazıp, bitirmeyince seni göndermeyiz. Yazıp bitirdiğin gün gel, seni göndeririz.' Ben de 'Peki' dedim. El yazma 20-30 büyük sahifelerden müteşekkil o kitabı aldım ve hemen köye döndüm, yazmaya başladım.

"Üç gün içinde renkli ve süslü olarak bildiğim yazıyla yazdım ve bitirdim. Hemen Urfa'ya döndüp, 'İşte yazdım' dedim. onlar hayret ettiler. 'Ne çabuk bitirdin?' dediler. Vaadleri vardı. Yazıp bitirdiğim gün göndereceklerdi.

"Dediler. 'Kardeşim, biz, bir iş yaptık ve vaaddettik ki seni göndeririz. Fakat sen köye yazmaya gittiğin gün, Üstadımıza bir mektup yazdık, 'Abdülkadir isminde ziyaretine müştak bir genç var. Ziyaretinize gelmek istiyor. Gönderelim mi acaba?' diye sorduk. Size de kat'î vaadettik. Üstaddan gelecek cevapta 'Mutlaka gelmesin' denecektir. Bu cevabı alırsak, seni artık gönderemeyiz. Şu halde bir cevap almadan hemen seni gönderelim ki, Üstadın emrine karşı itaatsiz duruma düşmeyelim. Hemen yola çık' dediler ve bir mektup yazdılar, adres yazdılar. 'Yazdığın kitabı Üstada hediye et' dediler.

"Antep'e doğru yola revan olduk. Gaziantep'ten trene binip gideceğiz. Henüz Birecik köprüsü yapılmamıştı. Yollar çok kötü, Otobüsler köhne, sekiz saatte zorla Antep'e ulaşabildik. Akşam saat 10'da tren geldi. Tren o kadar kalabalık ki ayak atacak yer yok. Treni ilk defa görüyorum. Ayağımızı trenin içine attık. Değil kompartımanlarda, aralarda bile duracak, oturacak yer yok. Konya Ereğli'sine kadar öyle ayakta gittik. Ereğli'den sonra salonlar biraz tenhalaşmaya başlamıştı. O sırada büyükçe bir bavulunu bir kenara koyup üstünde oturan ve elinde Sebilürreşad gazetesini okuyan bir adam gördüm. Sebilürreşad gazetesini Urfa'daki talebelerin yanında da görmüştüm. Bu adam acaba Üstadla alâkadar olmasın diye düşündüm. Çok yorgun ve bitkindim. ona selâm verdim.

"Ben de şu fazla kalan bavulunuzun köşesine oturabilir miyim' dedim. Adam:

"Otur, merhaba' dedi. 'Nerelisin?'

"Urfalıyım' dedim.

"Ooo! Hemşehriyiz öyleyse, ben de Adıyamanlıyım. Nereye kadar gideceksin?'

"İsparta'ya kadar' dedim.

"Hayrola nereye gidiyorsun?'

“Bediüzzaman’ı ziyarete gidiyorum’ dedim.

“Ben de onu ziyaret etmişim’ dedi. Ve benimle daha fazla ilgilenmeye başladı. Çok acıkmıştım. Bir şeyler ikram etti ve o vaziyette Afyon’a kadar beraberce yolculuk yaptık. Kendisi Afyon’da ayrılacaktı. Bana aktarma olacak treni tarif etti. ‘Sen Afyon’dan sonra, Karakuyu istasyonundan Isparta trenine binersin ve doğru Isparta’ya gidersin’ dedi. O zatın ismi Emin Akbaş’tı. Nihayet mahall-i matlubumuz olan mübarek Isparta şehrine ulaştık.

“İlk arayacağım adres Çarşı Camii civarında Bakkal Nuri Benli idi. Isparta istasyonundan bir faytonla doğru Çarşı Camiinin yakınında indim. Öğle namazına henüz vakit vardı. Biraz şehri gezeyim dedim. Bazılarından Üstadın ismini sordum. Kimisi tanımıyor, kimisi uzaktan işitmiş. Vakit yaklaşınca camiye gittim. Abdest almak için musluk başına gittim. Baktım yaşlı bir adam abdest alıyor. Benim şalvarıma, kıyafetime dikkat ediyor. Abdest alırken o zat başını üç defa meshetti. Bizde ise umum herkes başını bir defa mesheder. Bu üç defa meshi Urfa’daki Üstadın talebelerinden olmasın dedim. Abdestini bitirdi, ben de bitirdim, selâm vererek, ‘Amca’ dedim ‘siz Nuri Benli’yi tanıyor musunuz?’ Bana dikkatle baktı ve ‘Gel’ dedi yürüdü. Ben de arkasına düştüm. Çarşı Camii yakınlarında bir kapıdan girip merdivenden yukarı çıkmaya başladım. Henüz bitmemiş bir inşaat idi. Üst damına çıkıp orada oturduk. ‘Nuri Benli benim’ dedi. ‘Sen Hoca Efendinin ziyaretine mi geldin? Hoca Efendi namaz tesbihatını henüz bitirmedi. Biz şimdi bir yemek yiyelim. Sonra seni kapıya kadar götürürüm. Kabul eder mi, etmez mi onu bilemem’ dedi.

“Huzura kabul olundum”

“Yemek yedik, kahve içtik. Kalk beni uzaktan takip et’ dedi. Öyle yaptık. Hayli gittik. Bir kapı çaldı. Yukarıdan da Zübeyir Ağabey veya Bayram Ağabey geldi. Aşağı indi. Evvelâ Nuri Benli Ağabey kendisine benim Üstadı ziyarete geldiğimi söyledi. Ve Nuri Benli geri döndü. Kapıya inen o ağabey benimle merhabalaştı. ‘Nereden geliyorsun? Adın nedir? Ne için geldin?’ dedi. Urfa’dan geldiğimi, isminin Abdülkadir olduğunu, Üstadı görmeye geldiğimi söyledim. ‘Peki kardeşim biraz bekle, Üstadımıza gidip haber verelim’ dedi. Kapıyı kapatıp yukarıya çıktı. Fakat bu arada benim yüreğim pat-pat atıyordu. ‘Ya Üstad kabul etmezse ne yaparım’ diye düşünüyordum.

“Fakat Cenab-i Hakka şükür, biraz sonra kapı açıldı. ‘Gel kardeşim, Üstadımız seni bekliyor’ müjdesiyle sanki dünyalar benim oldu. Çok heyecan içinde merdivenleri çıkıyordum. Evvelâ Zübeyir Ağabey huzur-u pâke girdi. Ben de arkasından. Koşup hemen ellerinden sarılıp öptüm, başıma koydum. O şefkat sultanı da beni ağuşuna kemâl-i alâka ile çekip başımdan öptü. Ve ‘Otur kardeşim’ dedi. Hemen diz çöküp oturdum. ‘Merhaba, safa geldin kardeşim’ dedi. Ben de mukabele ettim. ‘Senin adın nedir?’ dedi. Ben de, ‘Abdülkadir’ dedim. ‘Maşallah ben Abdülkadir ismiyle çok alâkadarım’ dedi. Ve ‘Ben birkaç gündür kimseyi kabul etmiyordum, hattâ yanımdaki talebelerimi de... Bana birşey lâzım olduğu zaman yazıp kapının arkasından gönderiyordum. Fakat sen bana şifa oldun. Öyle değil mi Zübeyir’ diye sordu. Zübeyir Ağabey ‘Evet öyledir Üstadım’ dedi. Ben daha Urfa’dan dün mektup aldım. Senin için gelmeye lüzum yok, ben onu Abdülkâdir’lerin en birincisi olarak kabul edip duama dahil ettim, dedim. Sen niye geldin?’ dedi. Fakat bunu söylerken inciterek, tenkit ederek değil, belki okşayarak şaka ederek söylüyordu. ‘Madem öyledir, ceza olarak seni bugün tekrar geri göndereceğim.’ ‘Peki efendim’ dedim. Sonra yazdığım o kitabı çıkarıp kendilerine hediye getirdiğimi söyledim. O kitapla beraber Abdullah Ağabeylerin yazdıkları mektupları kendilerine sundum. ‘Maşaallah, bu senin hattın mıdır?’ dedi. ‘Evet efendim’ dedim. ‘Ben bunu aldım, kabul ettim. Şimdi arkasına bir dua yazıp benden sana bir hatıra olarak hediye edeceğim’ dedi. Ve kalemını çıkarıp bir dua yazdı ve bana uzattı. Ben kalkıp aldım ve teşekkür ettim.

“Bu muhavereye sonra benim şahsî ve ailevî ahvalimi sormaya başladı. ‘Senin babanın adı nedir?’ ‘Abdurrahman’ dedim. ‘Kaç kardeşiniz?’ ‘Altı erkek kardeşiz’ dedim. ‘Tamam öyle ise’ dedi. ‘Ben seni Abdurrahman’a vermeyeceğim.’ ‘Sonra Kürt müsün, Arap mısın?’ dedi. ‘Kürdüm efendim’ dedim. ‘Zübeyir, bu Kürt oğlunu babasına vermeyeceğiz’ dedi. ‘Ne iş yaparsın?’ dedi. ‘Avcılık efendim’ dedim. ‘Sizin oralarda ne gibi hayvanlar bulunur?’ dedi. ‘Ceylan, tavşan, ördek ve keklük bulunur’ dedim. ‘Her ava çıktığınızda ne kadar para masraf edersiniz?’ ‘Bazen olur ki 50 lira da masraf yaparız’ dedim. ‘Peki’ dedi. ‘Siz o parayla ehî hayvan alıp etini yeseniz, daha iyi olmaz mı?’ ‘Evet efendim, daha iyi olur muhakkak’ dedim.

“Sonra ‘Sen hangi aşirettensin?’ dedi. ‘Badıllı aşiretindenim’ dedim. ‘Aşiretin kaç çadırıdır?’ dedi. Dedim, ‘Efendim şimdi çadır yok, 25 kadar köy vardır. ‘ ‘Peki aşiretinizin reisi kimdir?’ dedi. ‘Amcamdır’ dedim. ‘Baban mı?’ dedi. ‘Hayır efendim amcamdır’ dedim. Yine anlamadı gibi göründü. ‘Ben babanı eski adil reisler gibi kabul ediyorum’ dedi.

“Risale-i Nur okudun mu?”

“Sonra mevzuu değiştirdi.

“Sen Risale-i Nur okudun mu?’ dedi.

“Okuyacağım efendim’ dedim. ‘Ve ben de Urfa’daki talebelerinizin yanına gidip onlar gibi hizmet etmek istiyorum’ dedim.

“Peki benden kabul, fakat onlarla da istişare et’ dedi.

“Peki efendim’ dedim. Sonra sordu.

“Urfa’dan Van’a yol var mı?’

“Evek efendim’ dedim.

“Peki ya Van’dan Bağdat’a?’

“Onu bilmiyorum efendim’ dedim.

“Ben Şeyh Abdülkadir-i Geylâni ile çok alâkadarım’ dedi. ‘Oralara gelsem Bağdat’a gitmeyi düşünmüyorum. Ve seni talebelerimin içindeki bütün Abdülkadir’lerin birincisi olarak da kabul ettim’ dedi. Daha sonra, ‘Zübeyir ve Ceylân gibi kabul ettim, sen benim Abdurrahman’ımsın’ dedi. Sonra ‘Sen Tarihçe-i Hayat’taki Abdurrahman’ın resmini gördün mü?’ dedi. Ve çıkarttı bana gösterdi. ‘Buna benziyorsun, seni onun gibi kabul ettim. Maşaallah benim Abdurrahmanım maşaallah’ dedi. ‘Sen madem benim için geldin, senin yol masraflarının iki mislini vermek mecburiyetindeyim. Fakat madem ‘Gelmesin’ dediğim halde geldin, yalnız iki buçuk lira vereceğim’ dedi. Kesesini çıkardı, iki buçuk lira demir paradan bana verdi. Aldım bir kağıda sardım cebime koydum. Sonra sordu:

“Sen Urfa’daki talebelerimden olan Vahdi Gayberi’yi tanıyor musun?’

“Hayır efendim tanımıyorum’ dedim. Biriki zat daha sordu.

“Tanımadığımı söyledim. Sonra,

“Nurşin Şeyhleri Risale-i Nur’la alâkadar oluyorlar mı?’ dedi.

“Bilmiyorum efendim’ dedim.

“Maşaallah kardaşım sen bana şifa oldun. Sesim bütün bütün kesilmişken, şimdi bak tam açıldım. Ben seni has talebelerim içinde evlâd-ı mânevî olarak kabul edip duama dahil ettim. Sen de bana dua et.’

“İnşaallah efendim’ dedim.

“Vakit bir saat kadar geçmişti. Dedi:

“Kardeşim bir saatlik görüşmemiz Allah için olduğundan, bin saat değerindedir. Beni tarassutlarıyla çok taciz ediyorlar. Yoksa seni yanımda bırakırdım. Yine de inşaallah seni bir zaman yanıma alacağım. Madem öyledir, seni bugün Urfa’ya göndereceğim. Bütün Urfa’lılara selâm söyle.

“Bütün onlara dua ettiğimi söyle. Hattâ onların mezarda yatanlarına da dua ediyorum. Urfa'nın hükûmetine dua ediyorum. onun Belediye Reisine selâm söyle, ' 'Peki kardeşim' dedi. 'Peki kardeşim' der demez, Zübeyir Ağabey ayağa kalktı. Ben de kalktım. Bir daha mübarek ellerini tutup doya doya öptüm. O da yine beni kucaklayıp boynumdan öptü. Ve huzur-u pâkinden yavaş yavaş çıktık. O da arkamdan 'Maşaallah Abdurrahman'ım' diye söylüyordu.

“Yüzüne bakamıyordum, gözlerim kamaşıyordu”

“Üstadın odasına girer girmez, yaşlı, çok hasta, yatak içinde uzanmış, başında yeşil, siyah ve beyaz karışımı bir sarık vardı. Mübarek yüzünün bana ilk görünen şekli, televizyon ve perdelerinin boş oynadığı zaman elektirik dalgalarıyla bir titreşim vaziyetini gösterdiği gibiydi. Birkaç dakika o nurânî vaziyet mübarek simasında lemean etti. Adetâ mübarek yüzüne bakamaz oldum. Gözlerim kamaşıyordu. Hep dikkatle mübarek yüzüne bakıyordum. Yüzü kırmızıya meyyal bir buğday renginde idi. Mübarek gözleri mavi ve iri idi. Bir gözü diğer gözünden farklı idi. Yani birisi maviden ziyade yeşile mâyil idi. İri ve âsâr-ı şecaat gösteren gözünün beyazı kırmızı damarlarla dolu idi. Kaşları ileriye doğru dik ve çatık idi. Yüzü değirmi, alnı geniş idi. Burnu koç burnu gibi çıkık, şahin kuşu gibi atik idi. Ağzı geniş, çehresi iri idi. Mübarek çehresinde lemean eden nur-u velâyet zahir ve bahirdi. Sinekler konmak için yaklaştıkları vakit anında uçup kaçarlardı. Mübarek ellerinin derisi altından damarlar görünürdü. Parmakları iri ve uzun idi. Saçları sarıgın kenarından çıkmış ve kıvrılmıştı.

“Odasını güzel koku kaplamıştı”

“Saçları ve bıyıkları kınalı idi. Şivesi Van köylerinin yeni Türkçe öğrenmiş adamı şeklinde idi. Güzel kokular odasının her tarafını sarmıştı.

“Her iki elinin parmaklarında üç tane gümüş halka yüzükler vardı. Odasından çıkıp, karşı tarafta talebe ve hizmetkârlarının oturduğu yere Zübeyir Ağabeyle beraber geldik. onların yanında ikindiye kadar kaldık. İstasyona kadar Bayram Ağabey benimle beraber geldi.

“Dönüyordum. Fakat memnun ve mahzun olarak dönüyordum. Muradına nail olmuş bir âşıkın süruruyla dönüyordum. O bir saatlik sohbet artık benim için herşeydi. Kendimde sanki dünyayı fethedebilecek bir iktidar ve cesaret hissediyordum. Sanki kalbim Üstadım olan Hz. Said'le çelik halatlarla perçinleşmişti. Çünkü onun o lütufkâr, o keremkâr nurânî şefkati ve benim gibi ilimden irfandan, terbiye-i İslâmiyeden adetâ mahrum olan biçareye karşı gösterdiği şefkat, merhamet, talebeliğine kabul iltifatları benim bütün vücut ülkemi muhabbetle sarsmıştı. O andaki hissiyatımı ifade etmek mümkün değildir. Yine kara trene binip Urfa'ya müteveccihen hareket ettim. Nihayet Urfa'ya geldim.

“Hizmete girdim”

“Urfa'da iki sene medresede Abdullah Ağabeylerle beraber kaldık. Avcılığı bıraktım, av tüfeğini sattım. Bu arada eski bir teksir makinesi alıp Urfa'da bazı risaleleri yazmak ve pek çok yerlerle muhabere ettiğimizden lâhika mektuplarını kolaylıkla neşretmek için hizmet görmek fikri ortaya çıktı. Benim de annemden kalan 40 kadar koyunum vardı. Hemen satıp bir teksir makinesi alalım dedim. Koyunları sattık. Bin beş yüz kûşür lira tutmuştu. Teksir makinesini almak için İstanbul'a gitmek icabetti. Giderken yine Üstada uğrayıp hem ziyaret etmek, hem de Üstadımızla istişare etmek lâzım geliyordu. Daha doğrusu ben böyle arzu ediyordum.

“Üstadı ikinci ziyaretim”

“1955 senesinin tahminen Eylül Ekim aylarında, Isparta’ya revan oldum. Bir iki gün sonra Isparta’ya vasıl oldum. Bu defa Hz. Üstad Isparta’da değildi. Barla’da olduğunu söylediler. Nuri Benli Ağabey bana ‘Gitme’ dedi. ‘Her gideni yakalayıp taciz ediyorlar.’ Sonra Rüştü Çakın Ağabeye uğradım, ona arzettim. O dedi, ‘Sen durma git.’ ‘Zaman ikinci zamanı idi. Doğru Eğir1dir’e gittim. Pazar günüydü. Hiçbir vasıta Barla’ya gitmiyordu. Çilingir Ali Ağabeye dedim, ne yaparsan yap mutlaka gideceğim. ‘Hususi bir şey bul’ dedim. Çilingir Ali Ağabey çıktı. Yarım saat sonra geldi. ‘Müjde’ dedi. ‘Bir motorlu kayak tuttum, hadi kalk.’ Motorluya binerek bir saat sürmeden Barla’nın sahiline ulaştık.

“Deniz (göl) kenarında harmanlıların yanına gittim. onlara söyledim. Hepsi dost ve Üstada muhib idiler. Dediler: ‘Bizim hanımlar saman götürecekler. onlarla gidersen, hiç kimse görmez.’ Beraber hayvanlarla Barla’ya doğru gittik. Hanımlar gayet mestûre idiler, konuşmuyorlardı. Köye vardığımız zaman ‘Kardaş!’ dediler. ‘Biz şimdi Hoca Efendinin evinin önünden geçeceğiz. Evini sana göstereceğiz ve geçeceğiz.’

“Üstad Barla’da esas evinin üstünde başka bir evde kalıyordu. Kapıyı çaldım, Zübeyir Ağabey çıktı. Konya Ereğli’sinden biraz elma almıştım. Elimden aldı ve ‘Hoş geldin kahraman kardaşım!’ deyip beni kucakladı. İçeri girdik. Yan odalardan birisine geçtik. Güneş batmak üzereydi.

“Üstad Sıddık Süleyman’a ders veriyordu. Zübeyir Ağabey dedi ki: ‘Üstad dersini bitirsin, sonra yanına gireriz.’ Üstad dersini bitirdi, sonra abdest aldı. Zübeyir Ağabey, ‘Gel kardaşım, Üstada gidelim’ dedi. Tam o sırada abdestini bitirmiş, havlu ile siliniyordu. Ziyaret etmek istedim. Havluyu bana uzattı. Ben de havluyu öptüm, yüzüme sürdüm. ‘Niye geldin?’ dedi. ‘Efendim ben yalnız sizin için gelmedim’ diye zevahiri kurtarmak için bir tevil yaptım. ‘Peki ya niye geldin?’ dedi. ‘Teksir makinesi almak için İstanbul’a gidiyordum da’ dedim. ‘Sen 1500* fedakârlık yapıyorsun ama, teksir edeceğin risalelerin sıhhatine azamî dikkat etmek lâzımdır.’ ‘İnşallah efendim’ dedim. ‘Peki kardaşım’ dedi. Biz öbür tarafa geçtik.

“Akşam namazından sonra bana bir miktar hususi yemeğinden göndermişti. onu yedim. Yatsıdan sonra yorganını bana gönderdi. O gece o mübarek yorganında yattım. Sabahleyin namazdan epey sonra ders için bizleri çağırdı. Gittik. Halka halinde oturduk. Hepimiz okuduk. Kendisi de okudu. Zübeyir Ağabey, hediye getirdiğim o elmayı, Antep’ten aldığım baklavayı kendisine arzetti. Kemâl-i samimiyetle alakâdar oldu. Açtırıp baktı. Şaka ederek merhum Ceylân ve Hüsnü’ye ‘Ben bunu size yedirmeyeceğim’ dedi. ‘Ben bunu bin altun lira kadar kabul ettim. Fakat kaideme göre bunun iki bedelini vereceğim. Kaça aldın bunları?’ dedi. Ben o anda ne diyeceğimi şaşırđım. Hemen Hüsnü Ağabey dedi ki: ‘Efendim! Hepsini iki buçuk liraya almış.’ ‘Madem öyledir, yalnız bir kat fiyatını vereceğim’ dedi ve çıkarttı verdi, ben de aldım.

“Kahramanlık Risale-i Nur ile inkişaf ederse kimse karşı koymaz”

“Dersten sonra çok mesrur ve coşkundu Üstad. Halbuki geldiğim gün hiddetliydi. Hattâ Zübeyir Ağabey ‘Kardaşım, bugün Üstadımız fazla hiddetlidir’ demişti. Bana çok iltifat etmeye başladı. ‘Kürdoğlu’ diye hitap ediyordu. Bir ara bir münasebetle kendi eski talebelerinin kahramanlıklarından, şecaatlerinden bahsetti. ‘Hattâ öyle ki, ‘ dedi, ‘benim bir işaretimle ruhunu feda edecek derecede idiler.’

“Eski Harb-i Umûmide benim Mîr Mahey isminde bir talebem vardı. Biz Ruslarla harbederken bazen Mîr Mahey tek başına Rusların tabyalarının içine hücum eder, içlerinde dolaşır, birkaç Rus öldürür, sağ olarak geri dönerdi. Hattâ bir gün Diyarbakır Valisi Cevdet Paşanın benim aleyhimde konuştuğunu duyunca vali konağının karşısındaki bir evin üstüne çıkarak, ‘Ulân Cevrik Paşa!* Cevrik Paşa! Eğer yiğitsen parmağını çıkar, bakalım’ dedi. Ve bu münasebetle dedi ki, ‘Bu millette fitrî bir kahramanlık seciyesi vardır. Bu seci

ye eğer Risale-i Nur’la inkişaf ederse, hiçbir millet karşılarında duramaz. Hattâ Rus’u dahi teslim alırlar. ‘Ve bana dönerek, ‘ İşte sen o eski talebelerime benzersin. Fakat benim şimdiki talebelerim ölünceye kadar, Risale-i Nur hizmetinde sadıkâne bir şekilde vakf-ı hayat ederek çalışıyorlar. Bunlar eski talebelerimden fazilet bakımından daha üstündürler’ deyip hayli uzun bir ders yaptı.

“Teksir makinesine çok memnun oldu”

“Teksir makinesinin alınıp hizmet-i Nuriyede istimaline dair teşebbüsümüze çok memnun oldu ve çok dua etti. ‘İnşallah bu teksir makinesi ileride Urfa’nın âlem-i İslâma ilim hakikatını neşreden bir merkez halini almasına vesile olacak. Bütün Nurları neşir için sana izin veriyorum’ dedi ve şahsım hakkında iltifatkâr bazı şeyler söyledi.

“Ders sona erdi. Benim İstanbul’a gideceğimi biliyordu. ‘Haydi Abdülkadir’e bir hayvan bulun. Eğirdir’e hayvanla gitsin’ dedi. Ben ‘Efendim! Yürüyebilirim’ dedim. Merhum Ceylân Ağabey, ‘Üstadım o aşirettendir. Yürür’ dedi. ‘Peki öyle ise’ dedi. İzin istedim. Elini öptüm. Barla’dan ayrıldım.

“Tam altı saat göl kenarını takip ederek Eğirdir’e geldim. Isparta’ya vardım. Aynı akşam İstanbul’a hareket ettim. İstanbul’da bir hafta kadar kaldım. Teksir makinesini alarak Isparta’ya yolladım. Ben de Isparta’ya gidip orada kullanılmasını öğrenecektim. Bu arada Üstadı ziyaret de en büyük maksadımdı. Yine Üstadımızın ziyaretiyle müşerref oldum. Bir hafta yanında talebeleriyle birlikte kaldık. Çünkü makine henüz gelmemişti. onu bekliyordum. Artık bu defa sevgili Üstadı bol bol görmeye ve dersinde bulunmaya muvaffak oldum. Çok iltifat ediyordu. Dua ediyordu.

“İstanbul’dan geldiğim gün huzur-u pâke girdiğimde Üstad Mesnevi’nin başındaki Türkçe mukaddimeyi telif ediyordu. O söylüyordu, merhum Ceylân da yazıyordu. Lillahilhamd Risale-i Nur’un küçük bir parçasının telifi anına tesadüf ettim. Hakikaten telif anıyla sair hususî sohbetleri birbirinden çok farklı idi. Çok coşkulu, sürurlu, def’i ve anî söylüyordu.

“Bu bir haftalık zaman içinde birgün sabah dersinde Meyve Risalesi okundu, Siracü’n-Nûr mecmualarını iki üç sandık halinde kendi odasında durduruyordu. O sırada Siracü’n-Nûr mecmuaları başka bir yerde bulunmuyordu. Ben onun içindeki Beşinci Şua için Siracü’n-Nûr’u çok arıyordum. Üstad sabah derslerinde her bir talebesinin eline bir tane verip, ders yaptırıyordu. Kendileri de dinlerdi. Biraz bir talebesi okur, sonra yanındaki talebesine sen oku diye işaret eder, o da okurdu. Risale okunurken mübarek gözlerinden yaşlar revan oluyordu. Ayrılacağı sırada Zübeyir Ağabeyden bir tane Siracü’n-Nûr’dan istirham ettim. Dedi, ‘Kardeşim! Hepsini Üstadımızın yanındadır. Ben isteyemem, sen gir, bir tane iste.’ Bunun üzerine huzuruna girip ayakta durup, boynumu bükerek bir tane istediğimi izhar ettim. Dedi, ‘Kürdoğlu! Ben bunları kimseye vermiyordum. Bu mecmualar Afyon Adliyesinde sekiz sene hapis yattılar. Bunlar gazidirler. Ben bunları istirahat ettiriyorum. Fakat senin hatırın için bir tane vereceğim. Bunların bedelleri yüz banknottur. Fakat ben senin için o n banknota vereceğim. ‘Ben on lira kağıt para çıkarıp, kendilerine takdim ettim. ‘ Ben bu parayı tutmam. Ceylân, gel al’ dedi ve bir tane kendi mübarek eliyle bana uzattı. Ben de aldım, öptüm, başıma koydum. Ve huzurundan ayrıldım.

“Meyve Risalesi’nden Hafız Ali’nin sual meleklerine Risale-i Nur’la verdiği cevap münasebetiyle bir ehl-i keşfe’l-kubur’un bir ilim talebesinin medresede vefatıyla sual meleklerine ilm-i nahivle cevabı geçtiği zaman buyurdular ki: ‘Kardeşlerim gerçi ehl-i keşfe’l-kuburluk benden yüz derece uzaktır. Fakat o mesele aynen öyle cereyan ettiğinden emin olunuz.

“Dünyalar gencin olmuştu”

“Başka bir gün Malazgirt’in köylerinden hiç Türkçe bilmeyen bir genç Üstadın ziyaretine gelmişti. Türkçeyi hiç bilmiyordu. Benim ilk ziyaretimde bana ‘Kürt müsün, Arap mısın?’ diye sorduğunda ben de ‘Kürdüm efendim’ dediğim zaman ‘Kardeşim, ben elli senedir Kürtçeyi konuşmuyorum, unuttuğum’ buyurmuşlardı. Malazgirtli o genç Türkçe bilmediği için herhalde Üstad beni tercüman olarak çağırır diye kendi kendime bekliyordum. O genç Üstadın huzuruna girdi. Baktık Üstad onunla Kürtçe konuşuyor. Beni çağırmadı. Sonra o genç çıktı. Sordum: ‘Seyda ile ne konuştunuz? Ne istedin ondan?’ Hiç, yalnız dedim ki, Seyda! Benim sizi ziyaret etmekteki maksadım sekerat vaktinde bana ulaşım imanımı kurtararsınız, diye istirhama geldim. Ve Seyda peki diye kabul etti. ‘O genç neşesinden, sürurundan uçuyordu. Ben kend kendime ‘Ben ne bedbahtım. Hiçbir istirhamda bulunmadım Üstaddan’ diye düşündüm.

“Senin de bundan hissen çoktur”

“Ayrılacağımin son günü idi. ‘Seni yanımda bırakmak istiyorum. Seni artık Abdurrahman’a (babam) vermeyeceğim, bana Tahiri’yi çağırın’ ded. Tahiri’ Ağabey geldi, ‘Buyurun efendim’ dedi. ‘Tahiri’ ne dersin ben bu Kürdoğlunu göndereyim mi? Yoksa burada yanımda mı kalsın?’ Tahiri’ Ağabey, ‘Efendim! Siz bilirsiniz ama gidip Urfa’da hizmet etse daha iyi olmaz mı acaba?’ dedi. ‘Peki öyleyse, Urfa’ya gitsin’ dedi. Bende gayr-i ihtiyarî , fakat çocukcasına bir hevesle Urfa’ya gidip teksir makinesiyle hizmet etmek hissi daha çok galipti. Artık karar verildi. Urfa’ya dönecektim. bir ara beni Ali İhsan Tola ile Sav köyüne makinenin çalışmasını görmem için gönderdi. Birgün bir gece Sav’da kaldık. Makineyi aşağı yukarı öğrendim. Yine Üstadın huzuruna geldim.

“Bir sabah dersinde çok neşeli idi Üstad. Dokuz kişi dersi sıra ile okuyordu. O gün Hasbiye Risalesi okunuyordu. Bir ara sual melekleri meselesi geçti. Tahiri’ Ağabeye dönerek, ‘Tahiri’! Senin imanın bundan aşağı değil’ buyurdular. Tahiri’ Ağabey ‘Elhamdülillah’ dedi. Bana da ‘Kürdoğlu! Senin de bundan hissen çoktur’ dedi.

“En son dersi kendisi okuyacağını söyledi. Karadut başında yazılan kısmı okudu. Kendine has şivesi ile neşe ve sürur içinde okuyordu. Ve bazı mülâtefelere yaptı. Neyse, bu bir kaç günlük zaman da sona erdi. Teksir makinesi geldi. Merhum Ceylân Ağabey tekrar onun çalışmasını bana gösterdi. Yine izin alıp ayrılmak için huzura girdim. Gayet samimî bir alâka ile, ‘Sen her sabah yanımdasın. Bizim için ayrılık yoktur.’ ‘Seni aynen Zübeyir gibi kabul etmişim’ dedi. Biraz sonra tayinat parasından bir miktar bana vermek için irade buyurdu. ‘Efendim! Benim param vardır’ dedim. ‘Yok’ dedi. ‘İnsan babasından para almaz mı?’ Bin teşekkürü niyet ederek aldım, öptüm başıma koydum. Ve bu defa, ‘Urfa taşıyla toprağıyla mübarektir. Urfa’ya gelmeyi çok düşünüyorum’ dedi. ‘İlk fırsatta geleceğim inşaallah’ buyurdu. Ben de, ‘Efendim! Zaten sizi götürmek için gelmiştim’ dedim. ‘Evet’ dedi. ‘Urfa’ya gelmeyi düşünüyorum. Fakat şimdi şu anda gelsem Suriye ile Türkiye’yi birleştirmek mecburiyetinde kalacağım, bu da şimdi olmaz.’

“Mübarek elini öptüm. O âdet-i mübarekleri vechiyle beni kucaklayıp başımı öptü ve bütün Urfalılara selâm gönderdi. ‘Ben her sabah Urfa’nın ahyâ ve emvatına dua ediyorum. onlar da bana dua etsinler’ dedi. Tam ayrılıyordum dediler ki: ‘Eğer Şarkta Hulusî Beyle Muhammed Kayalar olmasaydı, ben Şarka gelmeye mecbur olurdu. Fakat onlar benim Şarkta vekillerimdirler. onun için şimdilik gelmeyeceğim. Neyse... ‘ Ayrıldık. Diğer ağabeylerle de vedalaşarak Urfa’ya revan olduk.

“Urfa’ya geldiğimde teksir makinesiyle bazı şeyler yazmaya çalıştık. O sırada Abdullah Ağabey askere gitti. Askerliğini bitirdi. Yine Urfa’ya döndü. Bu defa Hüsnü Ağabey asker oldu ve artık Üstadın hizmetinde kaldı.

“Adnan Menderes’i duama almışım”

“Sene 1959 oldu. Bu defa benim de askerliğim geldi, çattı. Hattâ iki buçuk sene geçiyordu. Askerliğim Ankara’ya çıkmıştı. Askere giderken yine Üstadımı ziyaret edip öyle gideyim diye doğru Isparta’ya vardım. Akşam vakti yine huzuru pâke girdim. Meğer bu ziyaret ve görüşme en son olacakmış. Biraz hal hatır ve Risale-i Nur’un Urfa’daki hizmetinden suallerinden sonra ellerini öptüm, ayrıldım. Zübeyir Ağabeylerin yanına geçtim, o gece de orada kaldım. Sabahleyin son defa görüşüp ayrılacaktım. Yine ders oldu. Kâtip Osman Ağabey de vardı. Ders bitti. Kâtip Osman bir sepet üzüm getirmişti. Bir başka talebesi de biraz irmik helvası getirmişti. Dersten sonra kendisi ile beraber dokuz kişi vardık. O üzümü dokuz hisseye ayırıp kur’a attırdı. İçinde bir iki salkım siyah üzüm vardı. Merhum Ceylân Ağabey kur’a atılırken yer değiştirerek o siyah üzümleri kendisine düşürdü. ‘Vay Keçeli! Keçeli! Ben bu siyaha göz dikmişim. Sen yine kendine düşürdün’ dedi. Üzüm paylaşması bitti.

“Sonra Üstad ahval-ı âlem meselelerinden mevzu açtı. İmanın verdiği kuvvet ve cesareten bahsetti. Meselâ dedi: ‘Mısır’da Cemal Abdünnâsır’a bakınız ki, imanın kuvvetiyle bütün Avrupa’ya dünyaya meydan okuyor.’ Sonra buyurdular ki: ‘Kardaşlarım! Size bir hususu hususî olarak söylüyorum. Ben Adnan Menderes’le çok alâkadarım. onu duama almışım. Eğer ben fazla hasta olmasaydım, onun ziyaretine gidecektim.’ Sonra parmağını bana uzatarak, ‘Kürdoğlu!’ dedi. ‘Seni hizmet dairesinde siyasete girmen münasiptir.’ Ben bu sözden birşey anlamadım. Halen de anlamıyorum. Nasıl bir siyasete girebilirim, bilemiyorum. Her ne ise. Ders bitti. Biz de dağıldık. Bir iki saat sonra ayrılacaktım. O zamana kadar sigarayı bir türlü bırakamıyordum. Bu defaki gelişimde ‘Eğer fırsat bulursam, sigarayı bırakmak için Üstaddan dua

isteyeceğim' diye yolda hayal ediyordum. Fakat bunu bir türlü Üstada arz edemedim. Öyle kaldı. Sonra Ankara'ya gitmek için izin almak niyetiyle son olarak huzur-ı pâke dahil oldum. Elini öptüm, elimi tuttu, bırakmadı. 'Ben senin şimdiye kadarki hizmetini yirmi sene bir hizmet olarak kabul ediyorum. Senin askerliğin dahi Nur hizmeti hesabınadır. Said'e söyle alakadar olsun. Eğer alakadar olmazlarsa, güceneceğim' dedi. Ve ağabeylerden birisine, 'Getirin bütün helvayı Abdülkadir'e verin. Yolda yesin.' Ve daha başka çok iltifatkâr sözler söyledi. 'Senin için, istikbal için çok şeyler biliyorum, fakat şimdi söyleyemeyeceğim' dedi.

"Ve beni ağuş-u şefkatkârânesine çekip yine başımdan, boynumdan öptü. 'Haydi güle güle' dedi. Fakat gözlerinden yaşlar akıyordu. Kemâl-i şefkatle beni selâmlıyordu. 'Esselâmû aleyküm' deyip ayrıldım. Zübeyir Ağabey 'Maşaallah kardeşim! Üstadımız sana çok iltifat ettiler, seni tebrik ediyorum' dedi. Bu defaki ayrılıştan gayr-i ihtiyarî bir hüzün, bir melâlet içindeydim. Bilmiyordum, ne içindir? Meğerse son görüşmemiz imiş.

Ankara'da askerlik

"Ankara'ya varıp asker oldum. Birkaç gün sonra birden sigaraya karşı bir nefret geldi bana. Acemiliğin ilk devresinde sigara içmeyenler de sigaraya başladıkları halde, ben kat'î bir terke karar verdim. Karar hâlâ o karardır. Sigara, menfur-u ebedim oldu.

"Bediüzzaman, Risale-i Nur'dur"

"Ankara'da askerliğim sırasında Said Özdemir bana evci kâğıdı çıkardı. Ben her hafta evci çıkıyordum. Ve Ankara'da iken birgün Üstadımızın Ankara'ya geldiğini duydum. Yine evci çıkmıştım. Beyrut Palas'ta olduğunu söylediler. Ben asker elbisesiyle bir arkadaşımınla beraber otele girdim. O zamanki Ankara Emniyet Birinci Şube Komiser Abdülkadir, kapıda beni otele bırakmak istemedi. 'Sen askersin, birliğine bildiririm. Bu tehlikeli bir iştir' dedi. Ben dinlemedim. 'Beni bırak, sonra ne yaparsan yap' dedim. Adımı soyadımı, birliğimi yazdı. Fotoğrafımı çekti ve ben yukarıya çıktım. Üstadımızın bulunduğu kat talebelerle dolu idi. Birisi Zübeyir Ağabeye, 'Abdülkadir gelmiş' demiş. O ise polis Abdülkadir zannetmiş, 'Üstadımız uyuyor' diye haber geldi. Ben biraz bekledim. Üstadı rahatsız etmeyeyim, dedim. Kalktım, Murat lokantasının üstündeki dershaneye geldim. İkinci zamanı birisi bana, 'Üstad seni acele istiyor' dedi. Kalktık, gittik. Bu defa otelin kapısında çok polis vardı. Ne yaptımsa beni bırakmadılar. Pür me'yus ve mükedder olarak döndüm. Hem, akşam saat beşte birliğime yetişecektim. Ve işte bir daha Üstadımı göremedim.

"Bütün ziyaretlerimde müşahade ve malûmatım şundan ibarettir. Hz. Bediüzzaman her zaman ve herkese ve bana da kerrâtle 'Kardeşim! Risale-i Nur'daki kudsî mânâ ve hakikat bende iken ismime Bediüzzaman deniyordu. Şimdi o kudsî mânâ benden ayrıldı. Bediüzzaman, Risale-i Nur'dur, bende birşey kalmadı. Siz Risale-i Nur'a yapışın. Hülâsanın hülâsasını yalnız Risale-i Nur'dur' diyordu. Ve onun intişarını istiyordu. Ve Nur Talebelerinin daima samimî tesânüd ve ittifaklarını arzu ediyordu. Başka birşey demiyor ve istemiyordu."

* Cebimdeki paranın miktarını tam olarak nasıl bildiğine hayret ediyorum.

* "Cevrik, gerçi eniktir" diye Üstad bizzat izah etti.